

Rebecca Johnson

Julinka

malá

zverolekárka

NEZBEDNÝ
PONÍK

FRAGMENT

Julinka malá zverolekárka

Nezbedný poník

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.fragment.sk
www.albatrosmedia.sk

Rebecca Johnson

Julinka malá zverolekárka – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Rebecca Johnson

Julinka malá zverolekárka

NEZBEDNÝ PONÍK

Ilustrácie Kyla May

F FRAGMENT

*Venujem Megan, ktorá sa so mnou v detstve
veľmi rada hrávala na obchod so zvieratami.*

J. R.

Ahoj!
Volám sa Júlia, mám desať rokov
a som skoro zverolekárka.

Stavím sa, že sa práve v duchu pýtate, ako môže
byť desaťročná dievča skoro zverolekárka.

Je to však celkom jednoduché: moja mama je
zverolekárka, a tak sledujem, ako pracuje, a stále
jej pomáhám. Verte mi, nie je to vôbec ťažké.

Kapitola 1 Zverolekári majú občas veľa práce

Bola sobota ráno a mňa čakalo veľa práce. Mama mala ísť dnes doobeda na mliečnu farmu Novákovcov ošetriť jednu z ich kráv, ktorá sa porezala o plot. Vždy keď ide za pacientmi, berie ma so sebou, lebo jej dosť pomáham. Robím to rada, pretože sa pri tom vždy naučím niečo nové o práci zverolekára. Tentoraz mamička povedala, že s nami môže ísť aj Zuzka.

Najskôr som však musela odvážiť a odmerať svoje morčatá, aby som skontrolovala, ako pokračuje ich

kotnosť. Lili je už taká nafúknutá a okrúhla, že je veľká takmer ako tanier. Neodolala som a zabehla som po jeden do kuchyne, aby som sa o tom presvedčila. Keď som sa chystala položiť Lili na tanier, prišla Zuzka.

Je to moja najlepšia kamarátka a býva v dome hneď vedľa nášho.

„Pozri sa na toto, Zuzi!“

Posadila som Lili na tanier. Bolo z neho vidno len tenký biely pásik na okraji, inak ho morča celý zaplnilo. So Zuzkou sme sa začali smiať, až sme sa za bruchá chytali.

„Je neskutočne sladká,“ rozplývala sa Zuzka. „Už je z nej naozaj takmer dokonalá guľa.“

„Toto je na tom najlepšie,“ povedala som, chytila som Zuzke ruku a jej dlaň som opatrne vsunula pod obrovské bruško morčata. „Keď ju takto chvíľku

necháš bez pohnutia, možno pocítiš, ako sa vnútri hýbu malé morčiatka.“

Posadili sme sa a mlčky sme čakali. Zrazu sa Zuzkina tvár rozžiarila ako slniečko. Nevydala ani hláska, len pootvorila ústa a ticho vydýchla. Moje morčatá má rada rovnako ako ja.

Zo svojej vlastnej zverolekárskej tašky som vytiahla stetoskop a opatrne som ho priložila Lili na plece.

Potom som kývla hlavou smerom k môjmu zápisníku. „Zuzka, prosím ťa, zapíš do tabuľky, že Lili má silný a pravidelný tep. Ja ju idem zatiaľ odvážiť.“

Zuzka všetko starostlivo zaznamenala. „Čo myslíš, kedy sa jej narodí malé morčiatko?“

Pozrela som sa do tabuľky na všetky čísla, ktoré som si zapisovala odvtedy, ako sme začali viesť záznamy o kotnosti.

Dátum	Hmotnosť	Obvod bruška	Pravidelný tep	Narodené morčatá
26. 5.	1 344 g	44 cm	áno	nie
2. 6.	1 350 g	45 cm	áno	nie, ale rýchlo priberá
9. 6.	1 354 g	45,5 cm	áno	nie
16. 6.	1 359 g	46 cm	áno	nie, ale už to bude čoskoro

„Morčatá bývajú kotné asi šesť týždňov, takže už to určite nebude trvať dlho. Už sa neviem dočkať.“

Keď som Lili zdvihla z taniera, Zuzka sa naň pozrela. „Nie sú toto taniere, z ktorých jedávate?“

Pokrčila som plecami. „Nevedela som nájsť nijaký starý. Keď ho umyjeme, bude to v poriadku.“

„Fuuuj!“ zamrmlala Zuzka.

Vtom som si všimla, že sa k nám ženie môj päťročný brat Adam. Ako vždy, aj teraz zvieral v každej ruke dinosaura. Je nimi úplne posadnutý. Nedokáže myslieť na nič iné. Lezie mi to na nervy. Najhoršie na tom je, že ich už má stovky a ja o ne v jednom kuse zakopávam, ale mamina mu napriek tomu stále kupuje ďalšie.

„Adamosauríčatko,“ oslovila som ho sladko. Volám ho tak vždy, keď

od neho niečo potrebujem. Vždy to funguje.

„Čo je?“ spýtal sa nadšene.

Pozrela som sa na jeho dinosaura.

„Je nový? Ešte som ho nevidela.“

Adam sa usmial od ucha k uchu.

„To je *Liopleurodon*. Veľký mäsožravý vodný jašter, ktorý žil v strednej jure.

Meral sedem metrov a...“

„Teda, to je ale krásavec,“ skočila som mu do reči. Dobré viem, že keby som ho nebola zastavila, rozprával by o ňom niekoľko hodín.

Adam súhlasne pokýval hlavou.

So širokým úsmevom som mu podala tanier. „Odnesieš ho namiesto mňa do drezu? Veľmi rada si neskôr pozriem všetky tvoje dinosaury, ale momentálne tu mám veľmi veľa práce.“

„Jasné,“ usmial sa a rozbehol sa s tanierom do domu.

Zuzka len pokrútila hlavou.

„Mali by sme sa poponáhľať,“ skonštatovala som a vrátila som Lili do jej malého domčeka. „Ešte musím odvážiť a odmerať Bibi a skontrolovať Cézarovi uši, aby som sa uistila, že znova nechytí nejakú infekciu. Mamička povedala, že odchádza o deviatej.“

„V tom prípade by som sa mala ísť rýchlo prezliecť, lebo v tomto sa tam nemôžem ukázať. Vyzerá to, akoby to domov privliekla mačka.“

Pozrela som sa na Zuzkine krásne vrkoče, čisté biele tričko, vyžehlené rifle a biele tenisky. Potom som uprela pohľad na svoje nohavice. Samé chlpy, steblá trávy a flaky od blata. Pokrčila som plecami. Mám priveľa práce okolo zvierat, aby som si robila starosti s tým, čo mám na sebe.

Keď som obišla všetky zvieratá, zabehla som do izby skontrolovať, či mám vo svojej zverolekárskej taške všetko, čo potrebujem. Dcéra pána Nováka Miška má mačku. Volá sa Trhačka a raz sme sa o ňu starali. Preto sa chcem na ňu pozrieť, keď už budeme na farme.

„Julinka, si hotová?“ zakričala na mňa mama z terasy. „Idem pripraviť auto. Zuzka tu už na teba tiež čaká.“

„Už letím!“ zavolala som, zavrela svoju zverolekársku tašku, hodila na seba prvé oblečenie, čo mi prišlo pod ruku, a utekala som do kuchyne, aby som sa ešte trochu napila.

Adam práve ukladal na kuchynský stôl všetky svoje dinosaury a ocko na všetkých štyroch hľadal niečo pod drezom. Okolo neho sa týčili veže z tanierov a hrnčekov.

„Čo robíš?“ opýtala som sa ho.
Ocko si priložil k perám ukazovák.
„Pst! Nehovor to mame, mohla by si
začať robiť starosti, ale myslím si, že
tu máme myši. Na jednom tanieri
som našiel chlpy. Vyzerá to dosť
nechutne.“

Ukázal na tanier a zhnusene sa
striasol.

Výhražne som sa pozrela na Adama. Nadšene sa na mňa usmial. „Kedy sa vrátiš domov, Julinka?“ spýtal sa.

„Prečo?“ odvetila som podozrievavo protiotázkou.

„Len chcem vedieť, nakedy mám pripraviť všetky svoje dinosaury, aby si sa na ne mohla pozrieť, ako si chcela. O každom niečo napíšem, aby som ti to potom mohol prečítať.“

Našťastie sa zvonka ozvalo zatrúbenie.

„Asi budeme preč veľmi dlho.“

„To nič,“ rozžiaril sa. „Aj mne bude trvať veľmi dlho, kým to všetko pripravím. V izbe mám ešte tri plné škatule.“

Vzdychla som.

„Nezabudni, mame ani muk,“ zašepkal oco. „Nájdem tie myši, aj keby to mala byť posledná vec, ktorú urobím.“

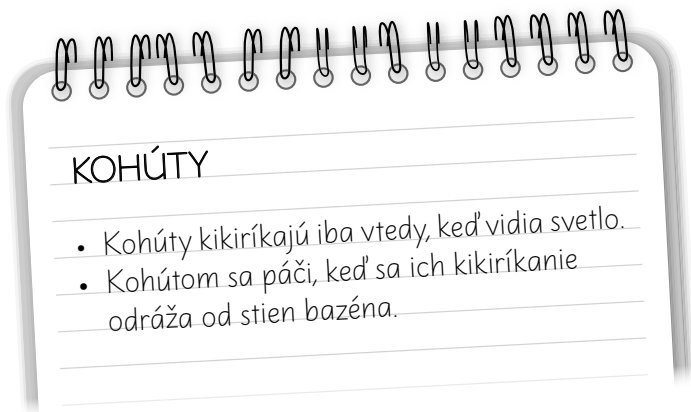
Čo najrýchlejšie som sa vytratila z kuchyne s maličkým pocitom viny.

Zuzka už sedela na zadnom sedadle a mávala na mňa, aby som sa ponáhľala.

Cestou na farmu nám mama prezradila úžasnú novinu. „Včera poobede mi do ordinácie priniesli štyri sliepky bantamky. Našli ich v kuríne pri jednom opustenom dome. Sú vychudnuté a trochu zanedbané, ale napadlo mi, že by ste sa o ne možno chceli starať.“

„Myslíš to vážne? Môžeme si ich nechať?“ zvolala som nadšene. „Teda! Ďakujem, mami! Takže budeme mať ešte viac zvierat, na ktorých budeme môcť trénovať.“

Vytiahla som zápisník a prečítala som si, čo tam Zuzka napísala o kohútoch.

Budem si o nich musieť zistiť ešte oveľa viac, ak sa máme so Zuzkou starať o vlastné sliepky.

„Dobre viete, že ocko nemá hydinu veľmi v láske. No vzhľadom na to, že sú to len sliepky a ani jeden kohút, súhlasil, že si ich môžete nechať.

Postaví im kurín, ale starať sa o ne budete samy.“ Mamička sa pozrela do spätného zrkadla, aby sa uistila, že ju počúvame.

Nadšene som sa otočila k Zuzke. „Najprv ich okúpeme. Mohli by mať vši.“

Zuzka trochu zbledla, no ak sa chce stať svetovo uznávanou cvičiteľkou a vystavovateľkou, musí také veci zvládnuť.

„Mysli však na to,“ dodala mama, „že starostlivosť o domáce zvieratá si vyžaduje veľa práce. Možno by si si teraz na nejaký čas nemala plánovať ďalšie aktivity. Čo ty na to?“

Obe sme prikývli, hoci ani jedna z nás mamu poriadne nepočúvala. Boli sme priveľmi zabrané do diskusie o tom, ako sa naši noví našuchorení kamaráti budú volať.

Zverolekári musia k pacientom chodiť

Mliečna farma Novákovcov je veľká a nad vstupnou bránou visí obrovský štít s nápisom: *Farma pri teplom vánku*. Chodievam sem s mamičkou často, lebo potrebuje, aby som jej pomohla s mnohými vecami. Napríklad keď jedna krava mala infekciu kopyta, musela som mame podávať všetky možné nástroje, zatiaľ čo ona jej držala nohu vo vzduchu. Pán Novák chová aj ovce a pár koní, takže je tam veľa zvierat, o ktorých sa môžem učiť.

Zo všetkých absolvovaných návštev

už mám o kravách v zápisníku napísanú celú stranu.

Miška už na nás čakala na dvore. Oblečené mala rifle a károvanú košeľu, na nohách jazdecké čižmy. Hoci je to naša spolužiačka, veľmi sa spolu nebavíme. Kamaráti sa totiž s dievčatami, ktoré mi nie sú veľmi sympatické, pretože sú všetky tak trochu namyslené. Práve keď som na to myslela, Miška sa na nás usmiala a zakývala nám. Je zvláštne, ako rozdielne sa ľudia správajú, keď okolo seba nemajú svojich priateľov.

Kým sme vystupovali z auta, Miška nám bežala oproti.

„Podme nájsť Trhačku,“ navrhla a ťahala nás k senníku, kde medzi balíkmi sena Trhačka určite lovila myši. Miška si sadla na jeden z balíkov a začala na Trhačku volať: „Ná-ci-ci-ci.“

Trhačka jej okamžite vyskočila na kolená. Bola bacuľatá a vyzerala spokojne, a keď ju Miška poškrabkala pod bradou, začala hlasno priasť.

Otvorila som tašku a vytiahla som z nej svoj stetoskop. Pravdupovediac, je to mamkin náhradný, ale čoskoro budem mať narodeniny a mám ho na zozname darčiekov, ktoré si prajem. Koniec koncov, ak sa mám stať skutočnou zverolekárkou, budem stetoskop potrebovať.

Vypočula som si Trhačkino srdce a urobila som zopár poznámok.

Trhačka:

Miška sa o svojich maznáčikov dobre stará.

Mačka má lesklú srst', vyzerá zdravo a spokojne.

Má silný a pravidelný tep.